

indgaas. Dette naas ved Lovforslagets Bestemmelse om „tvungne Ægtepagter“. — Paa den anden Side lægges der ikke herved nogen Byrde eller Tvang paa Folk, som de med Føje kunne besvære sig over. Det eneste, man paalægger dem, er at *tage en Beslutning*. Ere de tilfredse med Loven, som den er, eller have de i alt Fald ikke Lyst til at gøre sig nogen videre Ulejlighed for at faa deres Forhold ordnede paa en bedre Maade — vel, saa kunne de ganske simpelt slippe med at erklære dette over for Ægteskabsforstanderen. Vi tvivle ikke om, at det i lang Tid endnu vil være det ubetinget almindeligste, at Folk nøjes hermed, men efterhaanden vil Befolkningen dog ad den Vej blive opdraget til at se den Sag under Øjne, til at tænke over, hvorledes det er, og hvorledes det bør være — og da vil den solideste Grundvold være lagt til at bygge en ny og retfærdig Lovordning paa.

Man vil formodentlig endnu indvende: Det er dog kun faa Tilfælde, hvor Manden i Virkeligheden misbruger den Ret, han nu har, hvorfor saa sætte hele dette Apparat i Scene for disse Undtagelsestilfældes Skyld! Hertil er Svaret ganske simpelt dette: Det er netop for Undtagelsernes Skyld, at Loven er til. Hvor alt gaar godt mellem Ægtefolk, spørges der ikke om Loven og bør ikke spørges derom. Men i de Tilfælde — de være nu faa eller flere — hvor en Mand misbruger sin Ret, der bør Hustruen kunne søge Beskyttelse hos Loven og dens Haandhævere, men det er det, hun ikke kan nu. Hvor der ingen Lov er, staar selvfølgelig Lovens Haandhævere magtesløse.“

Ved Lovforslagets 2. Behandling i Folkethinget d. 20. og 22. Februar, *vedtoges* — efter en udførlig Forhandling — alle Flertallets Ændringsforslag. Mindretallets Forslag om at udstemme Ægtepagterne, *forkastedes* med 33 Stemmer mod 27.

Ved 3. Behandling den 5. Marts *vedtoges* først nogle mindre Ændringsforslag — foreslaaede af Udvalgsflertallet, hvorefter selve Lovforslaget *vedtoges* med 50 Stemmer mod 24. Men nu gaar Lovforslaget over til Landstingets Behandling.

E. S.

Den 11te Marts naaede Lovforslaget frem paa Landstingets Bord. Det anbefalede af Søren Jensen og Olesen, medens Kultusministeren udtalte sig afgjort imod det, hvorefter det *uden Motivering* nægtedes Overgang til 2den Behandling med 40 Stemmer mod 18. Dermed er Sagen foreløbig dødsdømt paa Thinge, mens den forhaabentlig fremdeles vil leve videre i Folkets Ønsker og Interesser.